

DE WRAAK DER ZEE.

DOOR

W A T A.

De God der Liefde daalde op aarde neder, en schonk den menschen zijne schoonste gaven. En de menschen beminden elkander, en waren gelukkig.

Toen de zee dat zag, wenschte zij ook lief te hebben, en zie, den volgenden morgen vond zij aan haren oever een jongeling, schoon als het licht, met eeuwige jeugd op het gelaat.

En de golven kusten zijne blonde lokken en zijn voorhoofd, zoodat hij ontwaakte en opsprong. Toen hij glimlachend den blik naar de zee wendde, voer eene siddering door hare wateren — de God der Liefde had haren wensch verhoord: de zee beminde.

En ook de jongeling wenschte niets dan daar te leven, ver van de menschen, alleen met de schoone, onmetelijke zee.

En de zee schonk haren geliefde de schoonste paarden en koralen, die hare diepte bevatte, en, wanneer hij insliep op zijn zacht leger van zeewier, zong zij hem een' welluidenden wiegezing, en deed uit hare golven schoone gestalten verrijzen, die hem de heerlijkste droomen voortooverden. Wanneer hij ontwaakte, en aan den oever trad, rimpelde zich de watervlakte als vloog er een gelukkige, zachte glimlach over; en zelfs, wanneer de zee door storm bewogen werd, zoodat geen menschenkind zich ongestraft op hare golven waagde, behoefde hij slechts de hand uit te strekken, om de woedende te stillen en den zachten glimlach te voorschijn te roepen.

Wenschte hij te spelevaren, aanstonds voerde de zee hem eene groote, veelkleurige schelp te gemoet, en droeg hem op hare zacht wiegelende golven, zoo ver en zoo lang hij wilde.

Er kwamen menschen aan den oever der zee, en, toen zij den jongeling zagen, stonden zij verrukt, en noemden hem Balder, wijl hij even schoon moest zijn als deze God.

Doch hij lette niet op hen, hij had slechts oogen voor zijne grootsche geliefde.

Na eenigen tijd kwamen er wederom menschen op de plaats, waar Balder woonde, en onder hen was eene vrouw, schooner dan ééne der anderen, met blauwzwarte hairen, en oogen als stralende zonnen.

Toen Balder haar aanzag, kon hij den blik niet weder van haar afwenden, en het scheen hem toe, dat hare oogen hem wenkten.

En de zee zag, hoe haar geliefde zich van den oever verwijderde, om de vrouw te volgen. En geweldig bruisten de golven tegen de rotsen.

Toen Balder wederkeerde, hield hij de schoone vrouw in zijne armen; in hare lokken en op haren boezem glansden de paarlen en koralen, die de zee haren geliefde geschonken had.

„O, Rera,” sprak hij „hoe schoon zijt gij! Veel schooner zelfs dan de zee, die mij tot nog toe alleen kon boeien.”

Toen de zee dat hoorde, werd zij tot in hare diepste diepten bewogen;

en hare golven verhieven zich, zoodat het schuim Rera's kleederen bespatte.

Zij huiverde, doch Balder sprak:

„Ziet ge, de zee brengt u hulde.”

„Neen, ik vrees uwe zee!” antwoordde zij, en drukte zich vaster tegen hem aan.

„Vrees niets!” sprak hij weder. — „De zee is mij onderdanig; zij zal ons dragen op hare golven, wanneer ik het verlang.”

En werkelijk effende zich de onstuimige watervlakte, en voor hunne voeten dreef eene groote, veelkleurige schelp.

„Kom, mijne Rera! laat ons gaan spelevaren!” sprak hij, en droeg haar in de schelp. En zachtkens gleden zij voort over de wiegelende golven, en zij bemerkten niet hoe in de diepte de wateren woelden en bruisten, als door reuzenhand beroerd.

Doch plotseling, toen zij ver van land waren, verhieven de golven zich, en slingerden de schelp heen en weder.

Rera blikte beangst om zich heen, doch Balder sprak wederom: „Vrees niets, mijne Rera! de zee zal ons geen hair krenken.”

Toen klonk uit de diepte eene dreigende stem: „Vermete! meent gij ongestraft mij te kunnen verlaten voor een menschenkind?” en hemelhoog verhieven zich de woelende wateren.

Nu sidderde ook Balder, en Rera sprak:

„Uwe zee wil ons verdelgen, welnu zoo sterven wij te zamen!” en zij klemde zich vast in zijne armen.

Toen klonk boven het woeden der golven een hoonende schaterlach, en de baren rukten hem van haar los, en sleurden hem mede in de diepte.

„Neen, mijn geliefde, ik sterf met u!” riep Rera uit, en ook zij wierp zich in de grondelooze diepte.

Doch zie, zij zonk niet; en de golven droegen haar voort naar den oever toe. Altijd hooger verhieven zij zich, schuimbekkend sloegen zij over de rotsen verre het land in.

En de menschen verwonderden zich, dat de zee zoo onstuimig was, hoewel geen storm haar bewoog.

Doch den volgenden morgen, toen de wateren tot rust waren gekomen, vond men verre het land in het lijk der schoone Rera met schuim overdekt.

Haren geliefde echter houdt de zee voor eeuwig in hare diepte verborgen; hij sluimert daar, en droomt vaak van het land en de schoone Rera, doch wanneer zijne lippen zich bewegen om dien naam uit te spreken, verheffen de golven zich plotseling, en wee den menschen, die zich op hare oppervlakte waagden! Zij worden onverbiddelijk ten verderve gebracht, en menigmaal scheurt de woedende zee groote stukken van het land af.

Daarom noemen de menschen de zee verraderlijk, want zij weten niet, dat zij zich wreken wil over den hoon, haar door een hunner aangedaan.

